

Inktvis grootgebracht in laboratorium

Een van de belangrijkste dieren voor de medische wetenschap, de inktvis, is onlangs voor het eerst in een aquarium grootgebracht door Edward LaRoe, verbonden aan de Rosenstiel School of Marine and Atmospheric Sciences, Universiteit van Miami. Hij slaagde erin de snel bewegende *Sepioteuthis sepioidea* Blainville, een vertegenwoordiger van de familie Loliginidae, na het uitkomen uit het ei op te kweken en in leven te houden. Tegelijkertijd heeft LaRoe aangetoond, dat deze inktvissoort uit de warmere zeeën veel sneller groeit dan men aanvankelijk had verondersteld. Zijn inktvis was reeds in vijf maanden na de 'geboorte' volledig ontwikkeld. Men dacht vroeger dat dit drie jaar duurde.

Inktvissen worden voornamelijk gebruikt voor onderzoekingen met betrekking tot het menselijke zenuwstelsel, omdat zij de dikste zenuwvezels bezitten van alle dieren: meer dan 1000 maal dikker dan die van de mens. Helaas is het voor de laboratoria altijd een groot probleem over verse inktvis te beschikken. In het algemeen ondergaat de inktvis een fysiologische schok, wanneer hij wordt gevangen. Bovendien loopt hij dikwijls beschadigingen op door de sleepnetten, die bij de vangst worden gebruikt. Is de inktvis tenslotte in het aquarium beland, dan zwemt hij tegen het glas in een poging om de onnatuurlijke beperkingen van zijn leefruimte te doorbreken.

Het werk van LaRoe heeft aangetoond, dat de inktvis die in het laboratorium uit het ei is gekomen en grootgebracht, zich veel beter aan de omstandigheden in een aquarium aanpast. Het zelf opkweken is bovendien de enige manier om het gehele jaar door over verse zenuwvezels van inktvissen te beschikken. Voor het neurologisch onderzoek is dit een absolute voorwaarde, maar het doen en laten van de inktvis is daarop uiteraard niet ingesteld. Inktvissen worden in verschillende zeegebieden dikwijls alleen gedurende bepaalde seizoenen aangetroffen. Aan de noord-oostelijke kusten van de Verenigde Staten komen de Loliginidae uitsluitend in de zomermaanden voor. Dit betekent, dat de daar gevestigde laboratoria 's winters hun onderzoekploegen naar Chili en Peru moeten sturen. Niet alleen echter voor de onderzoek-laboratoria, maar ook voor de bestudering van hun gedrag, hun leer- vermogen en herinneringsvermogen) is het belangrijk de beschikking te hebben over inktvissen, die volledig aan het aquarium zijn aangepast.

LaRoe neemt aan, dat zijn succes in belangrijke mate te danken is aan het vinden van het juiste voedsel voor de jonge dieren. Hij heeft zijn inktvissen gevoed met de op slanke garnalen lijkende kleine aasgarnalen — Mysidacea. Wanneer de inktvis vijf dagen oud is, eet hij al 50 garnalen per dag. Door het gedrag van de jonggeborenen doorlopend in de gaten te houden ontdekte LaRoe naar welk voedsel hun voorkeur uitging. Hij was daardoor in staat zijn opvoedingsprogramma volledig aan te passen aan de behoeften van de inktvis. Of zijn methode er tenslotte toe zal leiden, dat het ook in het eigen aquarium mogelijk zal zijn inktvissen groot te brengen, is een vraag, naar het antwoord waarop wij belangstellend uitzien.

(New York Shell Club Notes, nr. 161, april 1970, Sea Winds, Sea Secrets, Vol. 1, no. 1, februari 1970)

1) Zie hiervoor: Koppotigen, blz. 15 e.v.